

Chod'te do celého sveta...

Žijeme rôzne, v rozličných podmienkach a možnostiach. Sú ľudia, ktorí žijú na výslni ľudskej slávy a obdivu a sú aj tí, čo žijú v tichu a tieni všedných dní a obyčajného života. Ľudská nespravodlivosť je v tom, že máme bližšie k tým, čo sú na piedestáli. O tých sa viac hovorí a tí nás viac zaujímajú. Horšie je však to, že i v našej myslí i srdci si vieme vytvoriť stupeň víťazov a tých, čo pre nás niečo viac znamenajú a kvôli nim si nevšimneme tých, ktorých zasa v myslí i srdci odsúvame. Najhoršie je, keď na nich úplne zabúdame, lebo pre nás nič nerobia a žijú si svoj všedný život a už vôbec si ich nevšimáme... Takí sme my, ale Boh nie je taký. Čítame vo Svätom písme, že Boh nenadŕža nikomu. „Milý mu je každý kto sa ho bojí a žije spravodlivo.“ – čítame. Bohu na každom záleží, nikoho nenechá bez povšimnutia, na nikoho nezabúda... Všetkých zahŕňa svojou nekonečnou láskou. My máme radi obyčajne tých, ktorí nás milujú. Alebo tých, ktorí sa nám majú čím odplatiť. „Aká je to ale láska?“ – pýta sa nás aj sám Ježiš. Čo robíme vtedy, keď nás niekto sklame, keď niekto nie je taký ako my chceme? Vieme ho mať radi aj keď pohrdne nami a našou láskou? Na počiatku sveta Boh miloval a zahŕňal láskou Adama aj Evu. Videl aj to ako diabol prišiel k nim, oklamal ich a oni pohrdli Ním, svojím Bohom, uverili diablovi a šli za ním. Čo by sme robili my, keby nás niekto oklamal a odviezol niekoho koho milujeme my: syna, dcéru, muža či ženu? Zaiste by sa nám srdce naplnilo hnevom a sklamaním. Chceli by sme sa možno odplatiť a pohrdli by sme aj my tým, koho sme pred tým milovali. Povedali by sme si: „Sklamaná láska, zmarené nádeje... Nech si robí, čo chce.“ Možno by sme išli zabiť, zničiť toho, kto prekazil a pretrhol puto našej lásky... Boh nerobí tak, ako my ľudia. Veď práve vtedy, keď sme boli hriešni a nehodní jeho lásky, vtedy nás vykúpil. Vtedy, keď sme si to vôbec nezaslúžili... Boh verí v silu lásky. A preto tak koná. Neničí, nezabíja... Necháva žiť toho, kto zradil i toho kto ku zrade priviedol. Povedal si: „Pritiahnem si ho, presvedčím ho silou svojej lásky.“ Taký je Boh. K jednému daru pridáva ďalšie a ďalšie. Chce presvedčiť, ukázať silu svojej nekonečnej lásky. Celé dejiny spásy sú Božím slovom o láske, ktoré sa nedá ničím odradiť, ktorá nikdy neprestáva. Ani vtedy nie keď ňou človek pohŕda, keď si ju nevšíma, keď ju neopätuje... Boh vie, že jeho láska je viac než všetko a kto ju raz okúsi raz sa k nemu určite vráti, alebo bude celú večnosť na seba nespokojný a na seba nahneváný. Žijeme rôzne, jedni šťastne a spokojne, iní v biede a chudobe... Jedni zdraví, iní zasa chorí... každý tak ako môže, ako sa mu dá, aby skúsil aspoň trochu šťastia a radosti. Jedno však máme spoločné. Cítíme a prežívame občas vedomie, že sme sami. Hoci každý z nás má pri sebe ľudí, či mnoho alebo má iba jedného človeka, predsa cíti, že musí žiť sám svoj život. Nik druhí zaňho nebude žiť, nik ho v žití nevymeni... Nik nemôže vojsť do života druhého a žiť jeho život. A predsa i tu je Boh iný. Môže to, čo nemôže človek. Nenecháva človeka samého. Vstupuje do jeho srdca i do jeho života ako ten najlepší a najprijemnejší spoločník, ako niekto kto ho vždy a všade sprevádza. Je s ním a preto nikdy a nikde človek nie je sám. Cítíme Božiu lásku, ktorá je väčšia ako naša. Ona nemá hranice. Ona nepodlieha času a nie je obmedzená na miesto. Božia láska v Božskej osobe, v Otcovi, v Ježišovi Kristovi a v Duchu Svätom je neustále prítomná v našom srdci. Nie sme sami. Je tu so mnou Boh, ktorý ma nikdy neopustí. Boh, ktorému záleží na mne. Boh, ktorý ma hľadá, a by ma mohol obdarovať svojou nekonečnou láskou. Žijeme rôzne, na rôznych miestach a v rozličných podmienkach, ale každý z nás túži, aby mu niekto prejavil lásku. Ale medzi nami ľuďmi je to tak, že ak ju chceme mať musíme si ju nejako získať. Obyčajne musíme nejakým spôsobom zavolať, osloviť toho od koho lásku chceme prijať. Jednoducho, nejakú si ju musíme kúpiť. Ak nám niekto aj prejaví láskavosť cítime, že sme mu nejakým spôsobom zaviazaní. Chceme mu to vrátiť. Cítíme, že láska sa nám stáva nejakým obchodom. Preto i dary neradi prijímame, lebo si uvedomujeme, že nás do istej miery zaväzujú, že ich máme nejakú splatiť. Je veľký rozdiel medzi Božou láskou a tou našou. A to je to, čo nás má teraz osloviť. Nik z ľudí nevolal Pána Ježiša z neba na zem. Nebeský Otec ho sám poslal. A Syn ide dobrovoľne: „Preto som prišiel na svet, aby som slúžil a položil život ako výkupné...“ Tak odpovedá Boží Syn na Otcovo poslanie. Boh poslať svojho Syna, aby nám priniesol a sprostredkoval Otcovu lásku – Božiu lásku voči nám. A On to prijíma a sám hovorí: „Kto vidí mňa vidí Otca. Kto vidí moju lásku vidí vo mne Otcovu. Veď preto som prišiel, aby som vám túto lásku priniesol a dal.“

Žijeme medzi ľuďmi, ktorí potrebujú lásku. Potrebujú tú Božiu lásku. Lásku, ktorá si nevyberá. Tá, ktorá nehľadá na osobu. Lásku, ktorá všetko preniká a nad všetkým zvíťazí. Takú lásku, ktorá premôže zlo a priniesie dobro. A túto lásku, Božiu lásku, Boh dáva nám, tak ako ju dal Synovi. A my ju máme odovzdať naším bratom a sestrám. To je naša úloha, to je naše poslanie: „Božiu lásku v modlitbe a vo sviatostiach získať a odovzdať ju...“ Náš život má preto veľký význam až do posledného výdychu, ak je v nás naživo prítomná Božia láska. Bohu ju cez nás chce dať svetu. Lásku, ktorá sa nekupuje, ale dáva a dáva všetko. A skrze túto lásku sa všetko oživuje a pretvára.

Máio Orbán

Apoštolom si Anglov bol,
teraz spoločník anjelov;
vtedy si získal pohanov,
teraz chráň, Gregor, kresťanov.

Pohŕdaš slávou, nádherou
vo svete hriechmi ranenom;
chudoba Krista Vladára
do bohatstva ťa ponára.

Kristus ťa, veľkňaz najvyšší,
za hlavu Cirkvi povýšil;
Petrovu hodnosť prijímaš,
v jeho šľapajach kráčať máš.

Vykladáš obdivuhodne
výroky Písma tajomné,
veď sama Pravda kráľovstva
učí ťa poznať tajomstvá.

Ty veľkňaz vzácny, vznešený,
ty svetlo v Cirkvi, v umení,
chráň nás, nech nezlomí nás
strach
v nijakých nebezpečenstvách.

Nezrozenému Otcovi
buď sláva, taktiež Synovi,
im rovnakému Duchu buď
tá istá sláva, spieva ľud.
Amen.

Hymnus na sviatok sv. Gregora Veľkého

Ktovie, čo je horšie...

Kto chodí po horách, vie, aké ťažké je vystúpiť na štít a vie aj to, že sa z neho dá veľmi rýchlo spadnúť dolu. Preto si treba dávať pozor. A čím je méta vyššia, tým tragickejší môže byť pád.

V Božom slove Dvadsiatej druhej nedele sledujeme pád vyvoleného národa z najvyššej méty do najhlbšej priepasti.

V prvom čítaní počúvame nádherné Mojžišove slová o Božích prikázaniach: „A zachováte a splníte ich napospol, lebo to bude vaša múdrosť a rozumnosť pred národmi, ktoré zvedia o každom tomto príkaze a budú vraviť: „Naozaj múdry a rozumný je tento veľký národ!“ (Dt 4, 6). Múdrosť a rozumnosť, skutočná múdrosť a skutočná rozumnosť - krásny štít duchovného života.

Dnešné evanjelium však už nehovorí o múdrosti. Naopak. Keď Ježišovi učeníci jedli chlieb neumytými rukami, farizeji a zákonníci sa pohoršovali a zaútočili na Majstra: „Prečo sa tvoji učeníci nedržia obyčaje otcov a jedia chlieb poškrvenými rukami“ (Mk 7, 5). Pán Ježiš im svojou odpoveďou pripomenul ich pád do priepasti:

Ste pokrytci a uctievať Boha iba svojimi perami, ale vaše srdce je od neho ďaleko. Z prikázaní vám zostali bezduché zvyky (porov. Mk 7, 6-7).

Človek teda môže ľahko skĺznuť, ľahko môže padnúť. A tu je dôležité spýtať sa: Prečo sa to stáva?

Odpoveď hľadáme v Božom slove. Nachádzame ju v Jakubovom liste, ktorý nám pripomína: „... v tichosti prijmite zasiate slovo, ktoré má moc spasť vaše duše. A slovo aj uskutočňujte, nebuďte len poslucháčmi, ktorí klamú sami seba“ (Jak 1,21-22).

Ide teda o dve veci, ktoré sa nemajú od seba oddeľovať. Najskôr treba v tichosti prijať zasiate slovo. Treba uvažovať a hľadať motívy. Človek má vedieť, prečo niečo robí. Má poznať dôvody, príčiny. Jeho duchovný život nesmie byť postavený na systéme toto musíš a toto nesmieš a on ani nevie, prečo. Každé musíš a nesmieš, ktoré nevieme zdôvodniť a podložiť argumentom rozumu či viery, musíme vynechať. Treba teda v tichosti uvažovať, prijímať slovo, ktoré nás ťahá, motivuje a nedať sa strhnúť aktivitou, pri ktorej neviem, prečo niečo robím. Vyvolený národ spravil chybu práve tu. Zachovával a zachovával, ale prečo, to už nevedel. A tak si vytvoril množstvo príkazov a zákazov, ktoré neboli Božie, ale iba ľudské. Kde sa množia príkazy a zákazy, jednoznačne chýba duch, chýba formácia srdca, z ktorého všetko vychádza.

Ale pozor aj na druhú chybu. Keby sme mali tie najkrajšie dôvody a nič by sme nerobili, boli by sme poslucháčmi, ktorí klamú sami seba. Keď niečo spoznáme, treba vykročiť a treba konať, pretože viera bez skutkov je mŕtva. Spoločnosť sa na pekné uvažovanie a rozjímanie, no nerobiť nič viac, znamená stavať dom na piesku. Jedine spojením uvažovania a práce sa dá vyhnúť chybe, ktorú urobil vyvolený národ, keď sa zviezol z

vrcholu múdrosti do priepasti farizejstva, pokrytectva a zákonníctva.

Všetkým nám hrozí toto nebezpečenstvo. Mať poznanie, mať motívy a nerobiť, ako aj nemať poznanie, nemať motívy a robiť. Ktovie, čo je horšie...

MARIÁN BUBLINEC

Oznam: Sväté omše s katechézou pre deti budú bývať v utorok. Pozývam deti aj na najbližší utorok, aby prišli do kostola a spolu sme mohli začať nový školský rok v kostole.

Mário Orbán

Úmysly Apoštolátu modlitby September 2006

Všeobecný: Aby tí, ktorí používajú prostriedky spoločenskej komunikácie, robili to vždy svedomito a zodpovedne.

Misijný: Aby celý Boží ľud v misijných územiach spoznal, že neustála formácia je ich vlastnou prioritou.

Úmysel KBS: Nech nám Sedembolestná vyprosuje silu vytrvať v dobrom aj v bolestiach a ďakovať Bohu za všetko, čo nám dá, aj za utrpenie.

Sväté omše v 22. týždni cezročného obdobia

5.IX.utorok

18.00 + Vendelín Janeček, rodičia a syn Ján

6.IX. streda

18.00 + Štefan Flóro, manž. Amália a rodičia

8.IX. piatok

18.00 + Ignác Polakovič, manž. Gizela a deti

9.IX. sobota

18.00 + Leopold Kulifaj a manž. Štefánia a Ján Sklár

Upratovanie kostola č.d. 285- 324

10.IX. 23. Nedeľa v Cezročnom období

8.00 + Teofil Jurčovič

9.15 + Jozef Mikletič a rodičia

Liturgický kalendár

4.IX. pondelok	sv. Rozália, sv. Ida
5.IX. utorok	Bl. Matka Terézia z Kalkaty, panna, rehoľníčka
6.IX. streda	sv. Zachariáš, prorok, sv. Mansfét
7.IX. štvrtok	sv. košickí mučeníci
8.IX. piatok	Narodenie Panny Márie - sviatok
9.IX. sobota	sv. Peter Claver, kňaz

Ekumenizmus

Viera v trojjedinosť má veľký ekumenický význam. Spája Katolícku cirkev s Pravoslávnu cirkvou. Túto vieru si ponechali aj reformátori. Martin Luther výslovne tvrdí, že o vznešených pravdách božskej velebnosti nieto sporu ani hádky. Lutherovo augsburské vyznanie viery i heidelberský katechizmus sa priznávajú k viere v trojjediného Boha. Ekumenická rada cirkví sa podľa vlastného základného štatútu chápe ako spoločenstvo cirkví, ktoré vyznávajú podľa svedectva Svätého písma Pána Ježiša Krista za Boha a Spasiteľa, a preto sa spoločne usilujú o to, k čomu sú povolani: osláviť vo svete Boha Otca, Syna a Ducha Svätého. Obsah tohto ekumenického vyznania viery v trojjediného Boha možno teda vyjadriť jednoduchou formou, a to ako vieru v jedného Boha v troch osobách.

Viera a modlitba

Tajomstvo Najsvätejšej Trojice je ústredným tajomstvom kresťanskej viery a kresťanského života. Je to tajomstvo Boha, aký je sám v sebe. Je prameňom všetkých ostatných tajomstiev viery, ale aj svetlom, ktoré ich osvetľuje. Trojjedinosť Boha je tajomstvo, ktoré je nedostupné samému rozumu. Všetky bludy, ktoré sme v dejinách Cirkvi zažili, vychádzajú z napádania a sponchyňovania Najsvätejšej Trojice. Mnohí učenci sa vo vlastnej pýche pokúšali svojím rozumom pochopiť trojjedinosť Boha a v podstate vždy skončili v jeho „odbožštení“, a to najčastejšie v osobe Syna. Stále však platí: Aká by to bola viera bez tajomstiev? Nenačím nám špekulovať nad trojjedinosťou Boha. Radšej sa nám treba modliť k Najsvätejšej Trojici. Ako odľahčenou formou hovorí český teológ prof. Josef Kubalík: „Ak sa niekto sťažuje, že sa stále hovorí o Bohu Otcovi a Synovi a zabúda sa na Ducha Utešiteľa, Ducha Pravdy, buďme pokojnej mysle. V Bohu Je všetko jedno. Duch Svätý sa raduje, ak je klaňaním uctievaný Boh Otec, rovnako sa však raduje Boh Otec, keď sa kresťania vrúcne utiekajú k Prostredníkovi, Bohu Synovi.“

Zhrnutie:

- **Druhá hlavná pravda katolíckej viery je: V Bohu sú tri osoby: Otec, Syn a Duch Svätý.**
- **Tajomstvo Najsvätejšej Trojice je ústredným tajomstvom kresťanskej viery a kresťanského života.**
- **Vyznávame jedného Boha v Trojici a Trojicu v jednote bez miešania osôb a bez delenia podstaty.**
- **Viera v trojjediného Boha v nijakom prípade neznamená, že veríme v troch bohov.**
- **Viera v trojjedinosť Boha ma aj ekumenický význam.**

Tematický cyklus pripravil PAVOL BZINA

Bl. Ján Mazzucconi
7.september

Nie všetky misionárske výpravy do vzdialených krajín sa skončil úspechom. Mnohí nadšení šíritelia evanjelia prišli o život ešte skôr, ako

ich noha stúpila na neznámu pôdu. Plody ich práce však môžu zbierať mnohé ďalšie, generácie.

Ján Mazzucconi sa narodil 1. marca 1826 v Leccu (Taliansko) ako deviate dieťa v rodine, ktorá svoju kresťanskú vieru aktívne premietala do mnohých dobročinných iniciatív. V štrnástich rokoch vstúpil do seminára, kde sa čítaním o šírení viery nadchol pre veľké misionárske ideály. Počas prázdnin roku 1845 sa stretol s P. Tadeášom Supnésom, misionárom v Indii, ktorého zanietené rozprávanie ho ešte viac uistilo v presvedčení, že Boh mu určil cestu šírenia evanjelia medzi vzdialenými nevercami. O pár rokov, v deň založenia Lombardského seminára pre zahraničné misie, Ján Mazzucconi požiadal, aby ho doň prijali. Prví členovia inštitútu mali rovnaké plány a nádeje: ich snom bola cesta do najopustenejších a

najchudobnejších oblastí. Propaganda fide (súčasná Kongregácia pre evanjelizáciu národov) im preto zverila vzdialený kraj v Melanézii, dnešnej Papue-Novej Guinei. Dňa 13. marca 1852 sa misionári v Kostole Sv. Kalogéra v Miláne rozlúčili so svojimi krajanmi. Cesta bola dobrodružná. Na mori zažili nebezpečný požiar a vietor zlomil dva sťažne. O štyri mesiace loď zakotvila v prístave v austrálskom Sydney, kde dostali poverenie viesť misiu na ostrove Rock ležiacom medzi Papuou-Novou Guineou a Novou Britániou a na Woodlarku. Obe miesta sa vyznačovali prekrásnou prírodou, no klíma bola pre Európanov takmer neznesiteľná - sužovali ich vysoké teploty a vlhkosť. Najväčším nebezpečenstvom však boli domorodci, ktorí sa k nim správali nepriateľsky a ich prítomnosť sa snažili využiť iba na získanie materiálnych výhod. O posolstvo evanjelia však nejavili záujem. Napriek veľkému úsiliu práca misionárov neprinášala takmer nijaké ovocie. V januári 1855 sa situácia vyhrotila. Ján Mazzucconi ťažko ochorel a na Rocku chýbali lieky. Preto sa bratia rozhodli opustiť misiu a vydali sa do Sydney. Len čo Mazzucconi vyzdravel, odišli spolu na Woodlark. Pri pristávaní manévri v septembri 1855 však ich loď uviazla na koralovom útese. Stroskotancov hneď obkolesili člny s domorodcami, ktorí povyskakovali na palubu, vyzbrojení palicami a oštepami. Hoci sa misionári snažili naznačiť svoje dobré úmysly, útočníci nebrali na nich ohľad. Prvý prišiel o život Ján Mazzucconi, po ňom aj ostatní členovia posádky. Stopy po hroznom čine našla austrálska expedícia, ktorá doplávala k ostrovu po niekoľkých mesiacoch. Ján Pavol II. blahorečil Jána Mazzucconiho roku 1984.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

3.IX.2006

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890